

A. Túri Zsuzsa

androgün arckép melyet Leonardo élete végéig őrzött

a titokzatos mosollyal a végtelenről próbáltam szólni
oly sokat dolgoztam rajta amíg végre elkészült
mégsem vagyok elégedett

szerettem volna a lelket is az arcra varázsolni
hogy mindenkinek mást és mást üzenjen
láthassák szomorúnak
boldognak
betegnek
vagy a nézőn mulatónak egyaránt

az idealizált arezzo-i háttér is visszhangja a belső életnek
az örök misztérium része
anyag és szellem egyesülésének kivetülése
s a festmény középpontja az emberi szív

nézzétek meg jól

a kép két oldala nincs egy magasságban
jobb oldalt alacsonyabb a láthatár
bal oldal a nőt a jobb a férfit jelenti majd a
kettő egyesülését az aszimmetrikus arcon

a tökéletességre törekedtem

szerettem volna elbűvölni a nézőt
a színek váltakozó harmóniájával
két tájat helyeztem egymásra
a modell nyakáig meleg tónusú minden
utak
hidak
dombok
de a fej mögött haloványabb a háttér
a haj együtt hullámszik a tájjal

bal oldalon az út az ismeretlenbe vezet
hiszen a világ
amely körülvesz bennünket
szüntelenül változik és az ismeretlen felé haladunk

az alak nyugalmat áraszt
míg a háttér szinte örvénylik
ahogy az idő
a kontraszt sokmindent jelent
életet és halált
ifjúságot és öregséget
nőt és férfit
azaz
Lisa Gheraldinit
vagy Gian Giacomo Caprottit,
esteleg
éppen engem
fiatalon

EXIT 2. *

(Michèle)

Amikor odaértünk,
már feküdt.
A kórházakban tilos így meghalni, ezért otthon.
(A kórházak ugyanis gyógyításra esküdtek fel.)
Elegáns, méregzöld nadrágkosztüm volt rajta.
Ragaszkodott hozzá, hogy végig szóljon a zene,
amit kiválasztott.
Egyetlen hozzátartozója,
az unokaöccse egyik lábáról a másikra állva
törölgette a könnyeit.
Ő mosolygott és szó nélkül kiitta a méregpoharat.
11 gramm nátrium-pentobarbitál.
Utána málnaszörpöt kért,
ne ez a keserű íz legyen az, ami elkíséri odaátra.

Hamar elaludt.
Békés volt az arca.
Az orvos várt egy kicsit,
megvizsgálta és bólintott.
Az ápoló felírta az időpontot,
majd kiment a hordágyért.
Hangosan szólt
Mozarttól a Requiem.

* Svájcban lehetséges az eutanázia

Kitárul

Szép lassan felszáll a köd.

Kibontakoznak a cserepek, az ablakok, majd a parkban a fák.
Látni az eget.
Szürkés-kék posztóján zavartan vibrál a kora reggeli napsugár.
Zizzen a levél.
A madarak egészen közel dalolnak.
Aki hallja, érti.
S félreteszi a környék összes többi csikorgó zaját.

Vánkosok közül kitekinteni a tájra fájdalmas és különös.

Másképpen kúszik a koromcsík a kémény oldalán,
a repedések labirintusa a szemközti falon.
Azelőtt nem számított, mit üzennek.
Már mindennek jelentése van.

Halpikkelyekként csillognak a szemközti bokor levelei.
Sárgálló fakoronák felett ezüstös tollú sólyom száll.
Lomhán az éghez simul.
Milyen gyönyörű a világ.
Álmatag dombok között siklik az élet.

A szív menekülne még.
Táncolna a világmindenség
örjítően egyszerű,
mégis megfejthetetlen csodái között.
A lélek,
meggyalázva,
tudja már, hogy közeleg a végítélet.
Puffan a gondolat.

Ideje a szivárvány egyik színét kiválasztani.

Függönyök szárnya integet.
Arany színben táncra kél a por.
Már nincs erő játszani se.
Csak azok az undok fitorok.
A bólintás, amikor nincs több szó.
Kipukkad a három dimenzió. Kitárul az örökkévaló.

Fekete lyuk.